

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

25 iulie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție
în componență

Președinte Nicolae Gordilă,
Judecători Iurie Diaconu, Elena Covalenco,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursului în anulare împotriva sentinței Judecătoriei Chișinău din 01 martie 2018 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 10 mai 2018, declarat de avocata Tatiana Tampei și condamnatul

*Ghimp Vasile XXXX, născut la
XX XXXX XXXX în s. XXXXX, r-nul XXXXX, locuitor al
mun. XXXXX, str. XXXXX ap. XX, cetățean al R.
Moldova, fără antecedente penale.*

	<i>Termenul de examinare,</i>
<i>instanța de fond:</i>	<i>27.09.2017 – 01.03.2018,</i>
<i>instanța de recurs:</i>	<i>27.03.2018 – 10.05.2018,</i>
<i>instanța de recurs</i>	
<i>în anulare:</i>	<i>27.06.2018 – 25.07.2018.</i>

Asupra recursului menționat, Colegiul penal,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău din 01 martie 2018, cauza fiind examinată conform prescripțiilor din art. 364¹ Cod de procedură penală, Ghimp Vasile a fost condamnat în baza art. 264¹ alin. (1) Cod penal, la amendă în mărime de 500 unități convenționale, ce constituie 25.000 lei, fără privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport.

2. Instanța de fond a constatat că la 15 aprilie 2016, inculpatul Ghimp V., după ce a consumat substanțe narcotice, a urcat la volanul automobilului „Smart Forfour”, n.î. XXXXX. Deplasându-se, la intersecția str. Codrilor cu șoseaua Balcani, mun. Chișinău, a fost implicat într-un accident rutier, tamponându-se cu automobilul „Toyota Prado”, n.î. XXXXX, condus de Coteș S.

În urma verificării circumstanțelor accidentului produs, Ghimp V. a fost condus la Dispensarul Republican de Narcologie, unde a fost supus examinării medicale pentru stabilirea stării de ebrietate și naturii ei, fiind constatat că se află în stare de ebrietate provocată de stupefiante (canabinoide).

Instanța a reținut că inculpatul a recunoscut vina și a solicitat examinarea cauzei pe baza probelor administrate în cadrul urmăririi penale, potrivit art. 364¹ Cod de procedură penală.

Deoarece aceste probe i-au confirmat integral vinovăția, instanța a încadrat acțiunile inculpatului în baza art. 264¹ alin. (1) Cod penal, ca conducerea mijlocului de transport de către o persoană care se află în stare de ebrietate produsă de substanțe narcotice.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont de faptul că inculpatul este angajat în câmpul muncii, se caracterizează pozitiv, anterior nu a comis fapte penale, nu se află la evidența medicului narcolog, că starea de ebrietate în care se afla nu a produs consecințe, iar el nu a acționat punând în pericol participanții la traficul rutier, că nu s-a opus documentării și a urmat benevol cerințele colaboratorilor de poliție, că lipsesc circumstanțe agravante, ca circumstanțe atenuante fiind reținute recunoașterea vinovăției și căința sinceră.

Totodată, fiind stabilit că inculpatul a comis pentru prima dată o infracțiune ușoară, unica sursă de existență a acestuia fiind venitul obținut în urma exercitării obligațiilor de serviciu prin intermediul conducerii mijlocului de transport, că s-a căit și regretă atitudinea față de fapta comisă, instanța a concluzionat ca fiind justificată și echitabilă stabilirea unei pedepse mai blânde decât sancțiunea articolului incriminat, prin excluderea pedepsei complementare obligatorii - privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport, conform art. 70 Cod penal.

3. Procurorul în Procuratura municipiului Chișinău, Oficiul Buiucani, Drăgălin Pădure, a declarat recurs, solicitând casarea sentinței în partea pedepsei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatului să-i fie aplicată amendă în mărime de 600 unități convenționale, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 3 ani.

Recurentul a invocat că lipsesc circumstanțe excepționale sau alte circumstanțe prevăzute la art. 79 Cod penal, care ar micșora esențial gravitatea faptei inculpatului și care ar condiționa aplicarea unei pedepse sub limita minimă și fără aplicarea pedepsei complementare prevăzută de legea penală pentru infracțiunea respectivă.

Or, nu au fost stabilite motive care să argumenteze raționalitatea neaplicării pedepsei complementare, iar recunoașterea vinovăției este o circumstanță atenuantă, nu una excepțională și, doar în baza ei, nu este posibilă aplicarea prevederilor art. 79 Cod penal. Totodată, recunoașterea vinovăției și examinarea cauzei în procedură simplificată a fost luată în considerație la reducerea pedepsei.

Mai mult, art. 264¹ a fost introdus în Codul penal din cauza comiterii unui număr mare de accidente rutiere de conducătorii mijloacelor de transport aflați în stare de ebrietate, aceștia urmând a fi privați de dreptul de a conduce mijloace de transport pentru a nu perturba siguranța traficului rutier.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 10 mai 2018, recursul a fost admis, casată parțial sentința și pronunțată o nouă hotărâre.

Lui Ghimp Vasile, recunoscut vinovat în baza art. 264¹ alin. (1) Cod penal și aplicată pedeapsa sub formă de amendă în mărime de 500 unități convenționale, ce constituie 25.000 lei, i-a fost aplicată pedeapsa complementară - privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 3 ani.

În rest, sentința a fost menținută.

Instanța de recurs a reținut că instanța de fond a stabilit pedeapsa principală în limitele fixate de norma art. 264¹ alin. (1) Cod penal, care prevede amendă de la 750 la 850 unități convenționale sau muncă neremunerată în folosul comunității de la 200 la 240 de ore, în ambele cazuri cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de la 3 la 5 ani, lipsind careva împrejurări care ar genera modificarea pedepsei principale numite inculpatului.

Astfel, nu au fost stabilite circumstanțe agravante, iar în calitate de circumstanțe atenuante au fost reținute recunoașterea vinovăției și căința sinceră, mărimea pedepsei fiind apreciată în conformitate cu prevederile art. 364¹ Cod de procedură penală, potrivit cărui, inculpatul beneficiază de reducerea cu $\frac{1}{4}$ a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege sub formă de amendă și cu art. 64 alin. (3) Cod penal, care prevede că mărimea amenzii se stabilește persoanelor fizice de la 500 la 3000 unități convenționale, luându-se în considerație gravitatea infracțiunii săvârșite și situația materială a celui vinovat și a familiei sale, precum și personalitatea inculpatului.

Totodată, instanța de fond a pus la baza neaplicării față de inculpat a pedepsei complementare prevederile art. 79 Cod penal, indicând în calitate de circumstanțe atenuante excepționale faptul că inculpatul pentru prima dată a comis o infracțiune ușoară, iar conducerea mijlocului de transport este unica sursă de existență a inculpatului prin exercitarea obligațiilor de serviciu.

Însă, aceste împrejurări nu pot fi puse la baza eliberării inculpatului de pedeapsa complementară.

Conform sancțiunii normei art. 264¹ alin (1) Cod penal, persoana care a condus mijlocului de transport în stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat, este pasibilă de pedeapsă penală sub formă de amendă în mărime de la 750 la 850 unități convenționale sau cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 200 la 240 de ore, *în ambele cazuri cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de la 3 la 5 ani.*

Or, aplicarea pedepsei complementare față de inculpat este obligatorie de fapt și de drept, având în vedere necesitatea atingerii scopului pedepsei penale privind corectarea și reeducarea acestuia, dar și neadmiterea de încălcări pe viitor.

Prin urmare, inculpatului urmează a-i fi aplicată sancțiunea complementară - privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe termenul minim prevăzut de sancțiunea normei incriminate, corectarea și reeducarea acestuia fiind posibilă doar cu supunerea acestuia răspunderii penale principale și complementare, având în vedere comportamentul inculpatului înainte și după comiterea faptei, pericolul real al acțiunilor sale, cât și urmările faptei infracționale comise, pedeapsă ce îl va

face să conștientizeze consecințele faptei sale și inadmisibilitatea încălcării rigorilor de drept, cât și va duce la restabilirea echității sociale și corectarea acestuia.

Deci, argumentele acuzării au suport faptic și juridic, iar aplicarea sancțiunii complementare sub formă de privare de dreptul de a conduce mijloace de transport în privința inculpatului este o măsură prevăzută de lege, aplicată întru atingerea scopului legii penale.

5. În virtutea prevederilor art. 466 Cod de procedură penală, hotărârile judecătorești au devenit irevocabile.

6. Avocata Tatiana Tampei și condamnatul au declarat recurs în anulare, solicitând casarea hotărârilor adoptate *în latura pedepsei sub formă de amendă, a echivalentului stabilit în mărime de 25.000 lei.*

Recurenții au indicat că nu au atacat sentința instanței de fond, cu toate că nu sunt de acord cu faptul că echivalentul unității convenționale a fost stabilit greșit, în mărime de 50 lei, or, infracțiunea pentru care a fost recunoscut vinovat inculpatul a fost comisă la 15.04.2016, până la modificările operate la art. 64 Cod penal prin Legea nr. 207 din 29.07.2016, acceptând eroarea instanței de fond și necontestând sentința pe motiv că nu a fost privat de dreptul de conduce mijloace de transport.

Or, instanțele de fond și de recurs i-au aplicat o pedeapsă prea aspră și greșit au calculat echivalentul a 500 unități convenționale ca fiind 25.000 lei, contrar prevederilor art. 8 Cod penal, potrivit căruia caracterul infracțional al faptei și pedeapsa pentru aceasta se stabilesc de legea penală în vigoare la momentul săvârșirii faptei.

Astfel, mărirea amenzii aplicate de 500 unități convenționale urmează a fi calculată luând în considerație că unitatea convențională este egală cu 20 lei, după cum era în vigoare la momentul comiterii faptei, la 15.04.2016, urmând a-i fi stabilită o amendă în mărime de 500 unități convenționale, echivalentul a 10.000 lei, pe care, conform prevederilor art. 64 alin. (3¹) Cod penal, este în drept să o achite în jumătate în cel mult 72 de ore din momentul în care hotărârea devine executorie, adică 5000 lei.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 452-457 Cod de procedură penală.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului în anulare nominalizat pe baza materialului din dosarul cauzei și a motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

Potrivit art. 453 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile irevocabile pot fi atacate cu recurs în anulare în scopul reparării erorilor de drept comise la judecarea cauzei, în cazul în care un viciu fundamental în cadrul procedurii precedente a afectat hotărârea atacată. Conform art. 6 pct. 44), 22 alin. (3) Cod de procedură penală, art. 4 din protocolul nr. 7 CEDO, viciu fundamental în cadrul procedurii precedente, care a afectat hotărârea pronunțată, se consideră încălcare esențială a drepturilor și libertăților garantate de Convenția pentru Apărarea

Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, de alte tratate internaționale, de Constituția Republicii Moldova și de alte legi naționale. Hotărârea judecătorească definitivă, împiedică redeschiderea, reluarea examinării procesului penal în privința aceleiași persoane pentru aceeași faptă, cu excepția cazului în care un viciu fundamental în cadrul procedurii precedente a afectat hotărârea pronunțată.

Însă, conform art. 453 alin. (2) Cod de procedură penală, recursul în anulare este inadmisibil dacă nu se întemeiază pe motivele prevăzute în articolul 453 Cod de procedură penală. Potrivit art. 455 alin. (2) pct. 7) Cod de procedură penală, cererea de recurs în anulare trebuie să cuprindă conținutul și motivele recursului în anulare cu menționarea cazurilor prevăzute în art. 453 și cu argumentarea ilegalității hotărârii atacate.

Totodată, în pofida acestor prevederi legale, în recursul vizat nu sunt invocate circumstanțe concrete, considerate a fi un viciu fundamental, raportate la circumstanțele de fapt și de drept conținute în hotărârile contestate, cu indicarea normelor legale care prevăd drepturile și libertățile pretinse a fi esențial încălcate, denumirea acestor drepturi și libertăți, esența încălcărilor respective raportată la normele procesual penale și la alte legi naționale, convenții și tratate internaționale, modul și măsura în care încălcările presupuse ar fi afectat hotărârile atacate, astfel încât acestea să obțină natura unui viciu fundamental capabil să genereze temeiul desființării hotărârii irevocabile atacate, omițându-se completamente argumentarea ilegalității hotărârilor contestate în acest sens și indicarea unor concrete erori de drept la capitolul dat (*pct. 6. din decizie*).

Mai mult, potrivit art. 452 alin. (1) Cod de procedură penală, condamnatul și apărătorul pot declara la Curtea Supremă de Justiție recurs în anulare împotriva hotărârii judecătorești irevocabile, dar doar după epuizarea căilor ordinare de atac. Însă, decizia instanței de apel nu a fost atacată de apărare cu recurs ordinar în genere, condamnatul acceptând sentința, ceea ce echivalează cu neutilizarea căii respective, ordinare. Deci, în aspectul vizat, recursul în anulare nu are niciun suport juridic (*pct. 2.- 6. din decizie*).

Rezultă, că recursul în anulare nu întrunește condițiile de conținut prevăzute în articolele specificate, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul în anulare al avocatului și condamnatului cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica, și să se expună, apoi, asupra unor temeuri neargumentate legal de recurenți.

Or, potrivit art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

Conform art. 456 alin. (1), 432 alin. (2) pct. 1) Cod de procedură penală, instanța decide inadmisibilitatea recursului în anulare, dacă se constată că acesta nu îndeplinește cerințele legale de conținut.

Prin urmare, dat fiind că recursul în anulare de pe rol nu îndeplinește cerințele legale de conținut, el urmează a fi declarat inadmisibil.

8. În conformitate cu art. 456 alin. (1), 431 alin. (2), 432 alin. (1), (2) pct. 1), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursului în anulare declarat de avocata Tatiana Tampei și condamnatul Ghimp Vasile XXXXX, împotriva sentinței Judecătorei Chișinău din 01 martie 2018 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 10 mai 2018, deoarece nu îndeplinește cerințele de conținut.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 22 august 2018.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Iurie Diaconu

Elena Covalenco